

[Frank Jensen]

tik for at få indført egentlig brugerbetaling. Ministeren indrømmede da også i sin tale, at den egentlige hensigt var at få en egentlig gebyrordning, som dækkede de almene ungdomsuddannelser, de erhvervsfaglige uddannelser og de videregående uddannelser.

Det eneste område, man fik en gebyrordning på, var enkeltfags-hf. Det er nok den allersvageste gruppe i vores uddannelsessystem, som her bliver ramt. Det er 200 kr. pr. fag. Efter de beregninger, vi har set, betyder gebyrordningen for dem, der gerne vil gennemføre en fuld hf gennem enkeltfagsundervisning, 2.000-3.000 kr.

I Socialdemokratiet ser vi frem til, at vi får afviklet ordningen. Vi har forstået, at der kan være problemer med ikrafttrædelsestidspunktet i det lovforslag, SF har fremsat. Det vil vi gerne se nærmere på under udvalgsarbejdet.

Vi forstår, at regeringen opfatter det som forligsbud, hvis de partier, der var med i finanslovforliget, går sammen med SF og Socialdemokratiet om vedtagelse af lovforslaget. Det vil vi da helst ikke bringe de partier ud i. Det er ikke Centrum-Demokraterne, jeg tænker på, for jeg har forstået, at de ikke har noget finanslovforlig, men Det Radikale Venstre, som har stået frem og sagt, at de støtter intentionerne bag det lovforslag, vi nu behandler.

Ministeren var stærkt optaget af, at forslaget ville have store økonomiske, provenumæssige, konsekvenser for staten. Det forekommer lidt underligt, når der er tale om et depositum, som i sin helhed skal tilbagebetales til de studerende, som har indbetalt det, hvis de gennemfører deres uddannelse. Det er jo mekanismen. Hvis de ikke gennemfører, har de tabt pengene.

Alle her i Folketinget ønsker – vi har i hvert fald fra Socialdemokratiets side lagt forslag frem i Tinget herom – at få strammet op i forhold til gennemførelsesprocenterne. Det har vi fremsat et beslutningsforslag om så sent som i 1989. Vi ønsker alle at bidrage med ideer og konstruktive bidrag til ministeren om, hvordan vi kan få øget gennemførelsesprocenterne.

Nogle forslag til det var selvfølgelig, at de studerende i højere grad kom ind på de uddannelser, de ønsker sig, at vi får friere adgang og dermed sikrer, at folk kommer ind på den uddannelse, de ønsker sig, at vi måske får nogle bredere optagelsesområder, at vi udnytter de positive resultater, vi har fra Ålborg Universi-

tetscenter og fra Roskilde Universitetscenter med nogle bredere optagelsesområder inden det egentlige specifikke fagvalg.

Det tror vi i Socialdemokratiet er den vej, vi skal gå for at få den effekt, vi alle ønsker os: større gennemførelsesprocenter, lavere frafald. Men denne depositumordning har i hvert fald ikke haft den effekt. Tværtimod har den virket som irritationsmoment og vel også for dem, der har gået på enkeltfagsundervisning, virket som direkte brugerbetaling, hvad Socialdemokratiet tager klart afstand fra.

Eva Møller (KF):

Jeg skal prøve på at afholde mig fra de underholdende momenter, de to foregående talere har. Jeg kunne forstå, at hr. Frank Jensen startede med en Knold og Tot-historie. Sådan som jeg erindrer min barndom, var det i hvert fald udpræget underholdende momenter, og jeg formoder ikke, at det har forandret sig. Det er nok således.

Jeg skal sige, hvilket næppe kan komme som nogen overraskelse hverken for forslagsstillerne eller for Socialdemokratiet, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte det foreliggende lovforslag. Vi er ikke enige i de præmisser, der ligger til grund for lovforslaget, hvori det siges, at loven ikke har virket efter hensigten.

Vi mener tværtimod, at den har virket efter hensigten, specielt på området de videregående uddannelser, og det er vi glade for i Det Konservative Folkeparti, fordi vi ved, at det er her, vi har meget store og alvorlige problemer med, at der hvert år afvises unge. Det betyder, at jo før vi kan få de unge til at foretage et valg, som virkelig er det, de ønsker sig, jo større mulighed har vi for at sætte nogle andre unge ind på de pladser, som derved bliver tomme. Så på det felt har loven virket helt efter hensigten.

Jeg indrømmer, at når det gælder ungdomsuddannelserne, har samfundet en forpligtelse til at skaffe pladser til alle unge, der ønsker en ungdomsuddannelse. Derfor kan man sige, at dér har vi ikke det tilsvarende problem med unge, der afvises.

Det er derimod vigtigt, at vi dimensionerer uddannelserne rigtigt, at vi sikrer, at der er det rigtige antal pladser på de rigtige skoler og geografisk rigtigt fordelt. Vi mener, at også på dette felt bidrager ordningen til, at vi bruger ressourcerne bedre og rigtigere.